

Пазара два пъти въ седмицата вѣска:
Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли нови.
За шестъ месеци 3 ср. рубли "

Сичко, което са отнася до вѣстника, подписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За вѣска редъ при пръвъ пътъ 20 стот.
За " " " вторий пътъ 10 "

Руссе 27 Май 1883 г.

Отъ послѣдното промѣнение на министерството въ насъ, отъ денятъ когато се отдалечихъ тритѣ извѣстни личности отъ властта, настана едно спокойствие, една тишина на духоветѣ; сѣкой си отдѣхна, като си не само безосновно въобрази, но и до една степенъ повѣрва, че работитѣ въ насъ ще взематъ съвсемъ друго направление, а може би и поправятъ съгласно съ народното желаніе. Надѣждата са възложи на едно лице, очитѣ сж обърнаха пакъ къмъ Росеня и отъ тамъ се очаква възвръщаніето на конституцията, на народнитѣ правдини. Останахме просто да очакваме на готово, безъ да се потрудимъ върху мѣждусобното си споразумѣние, върху взаимното си съгласие, безъ да създадемъ основитѣ на бъдущето си управление. Разединени на два лагера, единтѣ и другитѣ очакватъ сполука! Наистина за удивление е нашето повѣдение! . . . ний не са завземаме сами да се излечимъ, сами да размислимъ за себѣ си, ами очакваме хората да ни уредятъ! До колко ще има усилъхъ или сполука отъ неизвѣстността, въ която сме поставени, това остава да ни открие времето. Но да очакваме жетва, безъ да сме посеяли, и това не знаемъ съ какво може да оправда. Развѣ нашитѣ нужди може да ги знае други по-добрѣ отъ насъ, или ще са погрижи, нѣкой да ти принесе онова, което самъ нѣма? Колко сме довѣрчиви, колко хладнокрѣвни къмъ своето бъдуще! Нашитѣ по-лични мѣжии, оставатъ по нѣкогажъ сичко да рѣши времето, вмѣсто сами да се заботятъ върху онова, което ни трѣбва и безъ което не можемъ. Че сме опаднали и ежедневно опадаме, че морално и материално стоимъ злѣ, върху това никой необрѣща внимание. Ако злото неможе да се изцѣри, то поне да се спре развитието му, върху това баремъ нека се размисли. Нѣ кой мисли, че народа опада морално и материално, сѣкий си е създадалъ по едно положение, ограничилъ са въ заниманието си, бори са съ грижитѣ си, по-нататъжъ не ще нито да мисли, нито да знае. Певидимо опадаме, опада сичко, което би подкрепило бъдущността ни, и ние не цемъ нито да помислимъ, а не и да поработимъ за поправление на злото. Ако не за наши си, то поне за младото поколение, на което остава сичко, трѣбоваше да приготвимъ, що годѣ здравина, що годѣ основа, на бъдуще дѣйствие. Това го иска отъ насъ не само дължността ни, но и назначението ни, за което сме са родили. Ако нашитѣ стари не сж биле въ състояние да ни оставятъ нѣщо полезно и траетно, то трѣбвало ли и ние да не оставимъ нищо на нашитѣ сънаследници, което да улесни развитието имъ, напрѣдка имъ и да имъ създаде по-добра бъдущность? Условиата на живота, не са създаватъ отъ времето, тѣхъ ги създаватъ хората. Напрѣдъ до гдѣто не бѣхме още свободни или по-добрѣ освобождени, сичко отдавах-

ме на обстоятелствата, на тѣхъ пренисвахме сичката вина; ами днесъ като сме свободни, какво извършихме? Какви успѣхи показахме, какво общеполезно нѣщо извършихме, съ какво се занимахме? . . . Отъ едни лични гонения и отмъщения, друго не видѣхме! Но не ни е никой кривъ, когато сами себѣ си забораваме, когато се сами преследваме, когато единъ другитѣ обвиняваме и хулимъ, когато се оставяме сѣкому на разположение! Въображаваме са за велики патриоти, за способни мъжии, а въ сѣщностъ колко чинимъ, не искаме да се познаемъ и признаемъ, въ такъвъ случай, ний ще са губимъ още за дълго време въ тъмнината, ще преминува времето въ безполезность, а хората ще знаатъ да изваждатъ за себе си ползата отъ нашия грѣбъ. А има ли нѣкой да не са е ползавалъ отъ българския трудъ? Цѣла Австрия отъ насъ живѣе, пейнитѣ произведения въ насъ се харчатъ. Знаатъ хората какъ да ни експлоатиратъ, ние нека се гонимъ, нека правимъ митинги, адреси, телеграмми и да са надѣваме за възкресение! Сѣкий си гледа своя интересъ, сѣкий гледа да придобие онова, което му трѣбва, само ний стоимъ немарливи и къмъ положението си и къмъ интереситѣ си и къмъ бъдущността си. Познаваме слава Богу, какво ни трѣбва, осѣщаме нуждитѣ си, но за постиженіето на сичко това, твърдѣ малцина се завзематъ. Повѣче клонимъ къмъ мрактѣтъ, отъ колкото къмъ свѣтлината, повѣче къмъ робството, отъ колкото къмъ свободния и охотенъ животъ. Не сме поне ония, които бѣхме; измѣнихме са и на какво приличаме, сами незнаемъ! Спимъ ли или сме будни, не можемъ да се догадимъ! Погледнете книжнината ни, учебнитѣ ни завѣдения, дружествата ни, търговията, промишленността, запаятитѣ и ще видите какъ стоимъ! Който не знае да цѣни, само той ще мисли, че въ насъ се работи нѣщо, когато въ сѣщностъ нищо се не работи, затова сме и бедни и малодушни.

До кога ще трае това положение, не можемъ да предвидимъ, но че не сме за нищо приготвени, и въ това трѣбва да се признаемъ; да си неласкателствуваме, че безъ да работимъ, ще успѣемъ да постигнемъ онова, което желаемъ и което ще може да ни осигори добра бъдущность.

МНѢНІЕ.

Слухъ се прѣсна, че Министерството на народното просвѣщение отпущнало около двадесетъ и петъ хиляди лева за построяние едно здание въ Петро Павловската Духовна Семинария. И, споредъ както се научавамъ, това здание ще се започени скоро; но бави се само за това, че едни искатъ да се примѣти казанната Семинария въ Търново, а други, види се, противодѣйствуватъ, т. е. да си остане пакъ на сѣщото мѣсто, въ гората. Ако послѣдното мнѣние надвие и Семинарията си остане на сѣщото мѣсто, тогава съ построяніето на новото здание ще се тури основа на това завѣдение веднажъ за вѣкога въ гората, гдѣто е сега. Това нѣщо г. Редакторе, ме подбуди да си дамъ и азъ смиренното и слабо мнѣние. За това бждете добри и го

вмѣстете, колкото се може, въ единъ отъ по блискитѣ си листове на почитаемиятъ ви органъ.

Азъ нѣма да се напргамъ да доказвамъ, че ако се примѣги Семинарията въ Търново или ако остане на сѣщото мѣсто ще е добрѣ или злѣ. Азъ ще обърна вниманието на читателитѣ само на тѣзи случаи: 1) че развитието, което получава учениктѣ мѣжду обществото носи другъ характеръ и 2) развитието, което получава ученика съ средъ гората носи другъ. — Въ първия случай учениктѣ заедно съ образованието си, макаръ незабѣлъзано, той се запознава и съ общественото положение и съ неговитѣ необходими, запознава се и съ вървежѣтъ на работитѣ по вѣска клонъ. Предъ очитѣ му ставатъ прости и сложни явления, отъ които той излича немалка полза. Вѣско явление що става въ града интересува вѣскаго, тѣй да речемъ, колко годѣ грамотенъ, колко повече ученика, който се старе да издари причинитѣ на това явление и за които той се произнася. А пакъ съ това се дава възможность на ученика до нѣждѣ да може да цѣни, сѣщо като нѣкое дѣте, което се нахожда въ нѣкоя прелестна градинка при цѣвгата и което събира само добритѣ да си направи витчица, а злитѣ, трѣнитѣ, презира и тѣпчи съ краката си. Азъ нѣма да се простирамъ по нататакъ по този случай, защото вѣрвамъ, че вѣскаго го знае; но ще обърна внимание повечето на втория случай.

Представете си единъ юноша, ученикъ, който е свършилъ трети четвърти классъ въ народното училище или пакъ едно селенце (което често се случавя), което е свършило четвърто отдѣление и двѣ три години се занимава съ друга работа и което не си е съставило ни най малко понятие за обществото, отива да продължава образованието си ~~вънъ отъ него~~, въ гората. Тамъ той ~~прекарва най дълго време~~ на живота си. И то именно този периодъ, въ който е необходимо за него обществото, когато послѣдното иди практически да му потвърди това, което той въсприема въ классъ; въ този периодъ, казвамъ, въ който учениктѣ си образува характеръ човѣчески и въ който той си съставя правиленъ погледъ върху явленията, които сж възнували обществата, учениктѣ е далечъ отъ града. Кой както ще, но азъ ще кажа, че този е единичния периодъ, въ който човѣческото сърдце става благородно, човѣколюбиво, справедливо, безпристрастно и пр. и пр., които, качества, трѣбва да притежава вѣска истинно просвѣтенъ човѣкъ. Но, моля ви се, тѣзи качества гдѣ и какъ се добиватъ? да ли въ тѣзи гора, гдѣто не се чуе нищо, освенъ жаби крисъкъ и кукувичи вряканія и гдѣто не се поѣщавя отъ никого, освенъ отъ влѣцитѣ и лисецитѣ? . . . Разбира се, че отговорътъ е отрицателенъ. Азъ немога да разбера какъ едно нѣщо е естествено и на сила ще се заячи, когато то не е естествено и безсжзнателно придобито! Нека горниятъ ученикъ се развива въ сегашното мѣсто на Семинарията, въ гората. Тамъ той постоянно живѣе (ходи си въ мѣсеца или въ двата единъ пътъ и то ако сж родителитѣ му близо), ходи изъ гората, учи си уроцитѣ и единичната му цѣль (асла и обстоятелствата не му помагатъ да има друга) е да си научава добрѣ уроцитѣ и въ края на годината да земе *отлично* свидѣтелство. Това той прави вѣска година. Разбира се, че такова еднообразие омръзва на човѣка, но нѣма що да стори, самитѣ му условия сж такива. И така малко по малко той забравя обществото и другитѣ нѣща, на които той се наслаждавалъ въ дѣтството си, почне да се предава само на едно нѣщо, захване да се съмнѣва за това и за онова и въ резултата се получава. . . . Това, разумява се, не става съ всичкитѣ, но че има и такива, има. Даже миналата година двама ученика бѣха получили едностранчево направление и само съ напущаніето отъ Семинарията се избавиха. Слѣдъ като влѣзоха въ обществото напущна ги съмнѣніето имъ и се поправиха. Следователно за да се избѣгне злото имаси средството, а то е приближеніето на ученицитѣ къмъ обществото. Друго едно нѣщо има да забѣлъжа, че симпатичното и сжжелителното чувства не се добрѣ развити. И какъ да се развиватъ, когато нѣма въ гората такива примѣри, които да станатъ причина на тѣхното развитие? Неостжжливостта сѣщо може да се каже, че въ такива мѣста е на горня степенъ. А тя е една отъ най лошитѣ качества. Азъ не отказвамъ, че мѣстото, гдѣто е сега Семинарията е отъ най добритѣ: въздухътъ е чистъ, водата, при всичко, че нѣкога се свѣршава е студена, мѣсто за расходка и за ученєе уроци достатъчно

има. И наистинна учениците имат добър успех, процента е горенъ, но наварай единъ ученикъ да искаже това, което знае, ясно и да го украси съ нужните изражения, не може. А това показва, че той няма достатъчно число думи, съ които да изрази мислитъ си и чувствата си въ каквато форма иска. А пъкъ думитъ не се учатъ тамъ гдѣто само жабитъ врякатъ и кукувицитъ кукуватъ, а между хората. Това е само една страна, а така също е важна и тѣзи страна, че ако Семинарията е въ града ще има и по-добри учители, но да не помислите че сега няма добри учители, азъ пакъ съмъ длъженъ да си кажа правото, всичкитъ учители сж добри, само като изключимъ двама, именно по догматиката и педагогиката. Така също и тѣзи страна, че ако е желаното въ града, бѣднитъ ученици, особено селенчетата, които се привудени, слѣдъ като си изживяватъ паричитъ до втори-трети классъ, да напуцатъ безъ време, може съ сжщитъ пари по-икономически да живѣятъ и да искарятъ цѣлата Семинария. Тука съмъ длъженъ да кажа и това, че второто обикновено народно събрание сессия първа, чия ми се, е рѣшило щото семинарията да се примѣсти въ Търново, въ по-причина, че нѣмало здание, за това останала до сега тамъ. Ако сега се считатъ рѣшенията на второто обикновено народно събрание за не законни, то е друга работа; да я построягъ гдѣто искатъ, по общото желание, както на ученицитъ, които са въ нея, така желанието на всѣки единъ Българинъ, който желае да има Българскитъ народъ достойни синове, мисля, че ще бжде за въ града.

Може би нѣкой да помисли, че искамъ да напада ученицитъ въ невежество или съ друга нѣкаква цѣль. Но не, не, далечъ отъ мене всѣко нападение и всѣка задна цѣль. Азъ исказахъ това, което, дѣйствително, си е тѣй и за това именно го казвамъ, защото желая успѣхътъ, развитието и напредкътъ на нашитъ младежи, отъ които зависи щастieto на България.

Търново 1883 год.

Знаменитостта на града Велико Търново въ историческо отношение.
(продължение)

III. Церквата Святихъ 40 Мчениковъ.

Тая церква е отистина много знаменита за нашата народна история, ние бѣхме чули за нея и знаехме добръ че тя бѣ преобърната въ джамия още преди да додемъ въ Търново. Като додохъ тукъ, азъ ми се всячески да влиза въ нея и да я разгледамъ, чакъ слѣдъ една година и повече ми се удаде да отида и да вляза въ нея слѣдъ като молихъ тогавашния турски управителъ: да ми позволи да видя всичкитъ тукашни турски джамии и за тая цѣль да ми даде единъ гавазинъ да ме придружи. Той ми испълни молбата и въ 1856 есента азъ имахъ щастие да влязъ въ тая церква и тогавашна джамия.

Като влязохъ въ нея презъ тогавашнитъ врата отъ кѣмъ сѣверъ и отъ кѣмъ пѣтя, видахъ че тя бѣ обстлана по земята съ рогоски, а кѣмъ истокъ видѣхъ че стои една завѣса отъ чергъ пѣстра, но въ права линия; тѣй щото вътрешността ѝ се представяше четворожгълна. Стѣнитъ ѝ бѣли; сжгльдахъ при това на дѣсно отъ вратата презъ която влязохъ и близо до нея единъ гробъ, надъ който отгорѣ имаше до 1½ метръ висока накривка отъ всяка страна и отъ зеленъ платъ съ жълти жирити по рѣбоветъ. (Мавзолей зовимъ). Близо до тоя гробъ имаше и една тенежия зелена кутия: за да пуцатъ въ нея пари. Азъ останахъ очуденъ и попитахъ шейхъ който вардеше джамията; «що е това»? — Той ми отговори съ единъ благоволенъ тонъ: «това е гробътъ на Махмудъ Фетхи, който е превзелъ града Търново» (Фетхи е арабско слово, и означава «по-бдителъ на единъ градъ»). Отгетнъ го попитахъ: ами като тая джамия е била по отпреди черкова, (което самия шейхъ ми разказа): дѣ е олтаря ѝ? — Той ми отговори: че олтаря ѝ е задъ чергената завѣса. Попитахъ го още: защо вътрешната повърхност на заднитъ стѣни е бѣла когато всичкитъ вѣти християнски черкови сж изписани съ изображения на святии?; той ми наввно отговори че дѣйствително такивато изображение са съществували и съществуватъ но, — тѣ сж закрити съ бѣлата варяна мазанка; и — прибави той, ако се отмахне тая бѣла мазанка (сува) ще се пролятъ изображенията на святиитъ, както и дѣйствително тѣй се и случи. Ние сжгльдахми при това и до 6 каменни стѣлбове и съ голѣмо въсхищение даже — съ голѣмо благоговѣние прочетохми извѣстния вѣч на всички надписъ, написанъ и издѣланъ на единъ бѣлъ мраморенъ стѣлбъ съ голѣми и ясни чисто български букви завардени до него време много добръ (за жалостъ обаче, слѣдъ освобождението ни, тоя стѣлбъ не се намѣри тѣй во — една голѣма негова верникално отмахната частъ и именно дѣто са намиратъ буквитъ оставя вѣч непрочитаемъ тоя надписъ). Огровенно казвамъ: че азъ прочетохъ въ 1856 година на тоя стѣлбъ: «азъ Иоанъ Асѣнъ въ Христа Бога вѣрни царъ и самодръжецъ болгаромъ и пр. пр.» (да повтарямъ тоя надписъ считаме за извѣстно) и като го прочетохъ въ онова време, ко-

гато натиска на турското владичество бѣше задушите жень и несносенъ: едно въсхитително и благоговѣйно чувство облада сърдцето ми . . . по съвременно почувствовахъ и душевнъ горестъ! . . . — Слѣдъ тоя разказъ да разгльдаме сега тая черкова отъ освобождението ни отъ турското иго насамъ. Узна се че вътрешния повърхостна уривень на земята не е сжщата; но — че, за да стави нейния уривень равенъ съ ония на пѣтя кѣмъ сѣверъ, то турцитъ насипали прѣстъ на земята въ черковата до една височина отъ 70 сантиметра, освенъ това тѣ премѣстили и задняга стѣна на черковата кѣмъ пѣтя на навѣнъ, тѣй щото тая стѣна е извадена отъ кѣмъ сѣверната страна на навѣнъ 75 сантиметра; и вижда се това сж сторили турцитъ за да стане джамията или тегето имъ много по широка. Узна се, при това че турцитъ слѣдъ като разваляли сводния горенъ покривъ (таванъ) на бившата черкова и направили прѣстъ дѣсенъ таванъ, издигнали го по на нагорѣ съ 1½ метръ. Това се лесно доказва съ това, че стѣлбветъ що се намиратъ вътрѣ въ черковата сж надѣни на отгорната имъ частъ; доказва се още и съ това, че тавана на сжщата черкова сѣвѣмъ не е равенъ съ първобитния своденъ накривъ на парадния входъ (портала) за който по долу ще хортуваме. А — че дуvara кѣмъ пѣтя и кѣмъ сѣверъ е премѣстенъ на навѣнъ: доказва се и съ това, че вътрѣ въ олтаря се вижда твърдѣ ясно: че отпреди тая вътрешна повърхност на остатокъ отъ ветия дуваръ, който билъ разваленъ и премѣстенъ кѣмъ пѣтя се намиратъ разни украшения. При това вътрѣ въ олтаря има и 4 останки направени съ тухли и варъ които служатъ за доказателство: че въ олтаря е имало надъ святия престолъ сводни (кубевидни) постройки. На мѣстото дѣто стоеше гробътъ (мавзолей) за който по горѣ споменахми: като се разкопа намѣрихъ се челоуѣчески кости; но тукъ му е мѣстото да спомянемъ и за оная мермерна голѣма плоча, която ние видѣхме въ входътъ на черковата отъ кѣмъ западната ѝ страна и за която плочъ ние сме разказали още въ 1878 година въ словото си при първия водосвѣтъ отслуженъ въ тая отъ турска джамия пакъ въ Божий Християнски храмъ преобърната черкова 9 го Марта 1878 год. —

(Слѣдва).

ОТГОВОРЪ

Господину Д. Цанкову.

Вашето второ отворено писмо, обнародвано въ «Славянинъ» брой 90, ме хвърли въ едно малко недоумѣние. Въ него ви казвате, че сте чакали отъ мене отговоръ на вашитъ писма отъ 4 и 22 прѣминалаго Априля и нѣкакъ си извиквате ме да отговоря на рѣченитъ писма тѣй или иначе.

Ако и да не виждамъ необходимостъ да отговарямъ на рѣченитъ писма — на първото, защото е отговоръ на друго мое писмо и исказва вашитъ личенъ възгледъ върху единъ въпросъ, на който азъ иначе гледамъ; а на второто защото е ваше лично мнѣние, както е мое мнѣние и писаното отъ мене въ писмото ми отъ 20 рѣченнаго Априля, а пъкъ обещанието на подобни мнѣния не принадлежи менъ, а на лицата, които ще бжджъ натоварени съ тая мисля: при всичко това азъ приемамъ вашето прѣдложение и бързамъ да кажъ слѣдующето:

1. Вашитъ думи за прѣвземанието калето отвѣнъ и подиръ разясненията въ писмото ви отъ 4 Априля, пакъ оставатъ за мене непонятни, едно защото въ тѣхъ не се показватъ ясно средствата и дѣйствията, които ще се употрѣбятъ за това прѣвземане, — друго защото не разбирамъ като какви ний трѣба да прѣвземаме калето отвѣнъ и отъ какви чужди душмане ще го прѣвземаме. Менъ се чини че и ний и душманетъ сме въ самото кале и че зарадъ туй не прѣвземане отвѣнъ е нужно, а уреждане на вътрѣшната служба на калето е необходимо и подчинението на всички подъ една обща парола е потребното днесъ за насъ. Да прѣвземаме калето отвѣнъ, то е да се считаме чужди за него, или поне да считаме живущитъ въ него за чужди и да се оплъчаваме срѣщу тѣхъ на животъ и смъртъ. Споредъ мене работитъ не сж достигнали до тамъ и ний не сме до тамъ чужди за калето, за да го прѣвземаме отвѣнъ. Ако ви днесъ сте захвърленъ въ Враца, а други другадъ, това не е по причина, че неприятеля е засѣдналъ въ калето и не е оставилъ мѣсто ни за васъ, ни за друго. Ний сме запратени само по неспоразумѣние помежду си, по между братията и единороднитъ, запратени сме именно за това, че като помисляваме за прѣвземане отвѣнъ, оставяме вътрѣшното прѣвземане безъ внимание, — запратени сме не по сила извѣтрѣ, а по сила извѣнъ. Ако между насъ имаше съгласие и споразумѣние, всѣки отъ насъ щѣше да си бжде на поста и никаква вътрѣшна сила като не можаше да го поклати отъ тамъ, мжно щѣше да прѣтѣпни стѣнитъ и външна сила, за да го отиѣткова отъ поста който всѣки трѣба да занимава. Не отричамъ съ васъ заедно, че изъ калето можжъ да се проявятъ лоши воли и лоши опитвания; въ не-

мож да си затворя очитъ и прѣдъ това, че тѣзи опитвания не можжъ да устоятъ прѣдъ общото съгласие и че тѣхъ добръ можемъ да обуздаемъ съ това съгласие, нежели съ нападения отвѣнъ. Нѣма да скрия, че туй нападение извѣнъ за сегашното положение на България, споредъ мене, е таквози движение, което твърдѣ лесно може да разбие главата на нещастна България, стѣнитъ и да прѣдаде калето сѣвѣмъ не въ тѣзи рѣцѣ, които се простиратъ кѣмъ него . . . Таквози нѣщо може да желе само онзи, който не обича самостоятелността на България и който не познава българскитъ народъ и положението му. Отъ моя страна азъ прѣдпочитамъ за сега опититъ за прѣвземане на калето отвѣтрѣ не само за това, че тоя способъ общава миръ на България, въ още повече и по това, че мирнитъ завоевания всѣкога биватъ по трайни.

2. Върху вашитъ три и моитъ петъ точки за споразумѣние на партиитъ азъ нѣмамъ какво да отговарямъ или распривямъ. Върху тѣзи лични мнѣния трѣба да се произнесемъ не ний, а надлежитъ лица. Между мене и васъ нѣма нужда за споразумѣние: ний и тѣй се разбираме въ това отношение. Споразумѣнието като е нужно за другитъ, то и обещанието на точки трѣбало би да се прѣдостави на тѣхнитъ пълномощници. Единственното нѣщо, върху което азъ бихъ много наиралъ, то е нуждата да стане споразумѣние, защото иначе нашето отечество чакатъ толкози вътрѣшни и външни бъркотии и лошевини. Въ писмото си отъ 20 Априля азъ вече казахъ, че безъ това споразумѣние вътрѣшний миръ и вътрѣшната самостоятелност на нашето отечество са нѣща немислими; това сжщото като повтарямъ и днесъ съ по-голѣмо увѣрение, прибавямъ, че времето и патриотизма налагатъ на всички насъ да бждемъ повече благоумни отъ нашитъ праотци и да не допустимъ, щото личнитъ омрази и сѣперничества да надвиятъ нашата добра воля и да станатъ причина на съвършено разглобяване на неустроенното още отечество.

3. За да се влѣзе въ прѣговори за споразумѣние между партиитъ и да се вдигне изъ срѣдата раздѣленieto, което произлѣзе въ Търново и което не само ще трае, въ и ще служи за камень на прѣтикаване на всѣко опитване да се умири и трайно устрои нашето отечество, не е нужно азъ да си измѣнявамъ точкитъ. Това измѣнение ще стане отъ надлежитъ лица и азъ не само не ще имамъ, що да кажа противъ него, но всичкитъ ми молитвенания ще бжджъ за онова, което турски войсководителъ ще прѣдлага до едно отъ посылително съгласяване между братията и сѣгражданетъ ни. Колкото до думата *умѣренъ*, тя е турена да примири духоветъ и да покаже на опасяующитъ се, че никой не помислява да поощрява своелюбията, както на нѣкои се иска да проповядатъ, и че подъ думитъ: *конституционенъ режимъ* не се разбиратъ само бозна какви волности, въ и сѣриозно гарантиране правата на всѣкого и на всички. Щомъ стане съгласие въ това послѣдното обстоятелство, думата *умѣренъ* ще надне отъ самосебеси.

Азъ се надѣя и лично да поговоримъ върху всичко това и да се разълнимъ по добръ; до тогава приимете увѣренията въ дълбокото кѣмъ васъ уважение.

Руссе, 26 Май 1883 год.

на Ваший

Т. Икономова.

ВЪЖОЖЪ

за

Престяжнитъ дѣяния противъ особата на Негово Височество Князьтъ.

1. За предумишлено или умнишлено лишаване отъ живота Негово Височество Князьтъ, или за покушение на такава злодѣяние, — виновнитъ въ това, както главнитъ дѣйци, така и съучастницитъ, наказватъ се съ смъртъ.

2. За извършване на приготовителни дѣйствия съ цѣль за лишаване отъ живота Негово Височество Князьтъ, но несползани по причини независящи отъ виновнитъ, послѣднитъ се наказватъ съ затворъ въ окови отъ три до десетъ години.

3. Ако указаното въ 2 чл. злодѣяние е извършено по предварително съставено за тая цѣль съзаклатие или заговоръ отъ нѣколко лица въ качество на съучастници или съзаклатници, — то всичкитъ тия лица се наказватъ съ затворъ въ окови отъ петъ до петнадесетъ години.

4. За исказано съ думи, или писмено, или съ друго нѣкое дѣйствие, намѣ-

рение,—за да се лиши отъ живота Негово Височество Князьтъ, виновнитѣ въ това се наказватъ съ тъмниченъ затворъ отъ една до три години.

5. За възбуждане населението словесно, писмено или по другъ нѣкой начинъ къмъ неповиновение на Князьтъ, непризнание Неговата властъ, изгонването или лишаването Му отъ живота,—виновнитѣ се наказватъ съ затворъ отъ една до осемъ години.

6. За всѣкакъвъ родъ насилственни дѣйствия или за лишаване отъ свободата Негово Височество Князьтъ, а така също и за покушения на такива злодѣяния, виновнитѣ въ това се наказватъ съ затворъ въ окови отъ петъ до петнадесетъ години.

7. За лично съ дума, съ писмо или съ другъ нѣкакъвъ начинъ умислено извършено оскърбление противъ Негово Височество Князьтъ, — виновнитѣ въ това се наказватъ съ тъмниченъ затворъ отъ двѣ до петъ години.

8. За всѣкакъвъ видъ заочно оскърбление на Негово Височество Князьтъ, умислено извършено въ публично мѣсто, въ многолюдно събрание или въ присѣдствието на нѣколко лица, виновнитѣ въ това се наказватъ съ тъмниченъ затворъ отъ три мѣсеца до двѣ години.

Вѣдѣжка. Ако се докаже, че означеното въ този членъ престѣпление е извършено въ нетрезвено състояние, то виновнитѣ се наказватъ съ тъмниченъ затворъ отъ единъ до шестъ мѣсеца.

9. За умислено изречение или разпространение устно или писмено клевети противъ Негово Височество Князьтъ, виновнитѣ въ това се наказватъ съ тъмниченъ затворъ отъ три мѣсеца до три години.

10. За престѣпленията, предвидени въ членоветѣ отъ 2 до 6, виновнитѣ съ присѣдата на съда се лишаватъ, слѣдъ като претърпятъ личното наказание, и отъ политическитѣ служебни права въ Княжеството въ продължение отъ една до петъ години.

Управляющий Министерството на Правосѣдието,
Теохаровъ.

ДОПИСКИ.

Плѣвень 24 Май 1883.

Г-не Редакторе на в. „Славяницъ“

Отъ какъ съмъ дошелъ тука по нѣкога ми ся е случавало да ми расправятъ нѣкой—стари хора, за едно голѣмо наводнение което са случило преди повече отъ 25 години, това наводнение е извѣстно тукъ съ име „поводѣ.“ За загубитѣ които претърпялъ г. Плѣвень отъ казаното „поводѣ“ азъ не са увѣривахъ до толкова, защото Плѣвень е отдалеченъ отъ всяка рѣка и презъ него протича една барица, за която не съмъ искалъ да вѣрвамъ че такава една малка барица е въ сила да направи такива поразни, каквито ми описаха, но живъ бѣхъ да видя подобно поводѣ, което са случи на 6 май въ 10 ¼ часа вечерта и което трая до 12 часа; наистина Господине Редакторе, чудно нѣщо тази малка барица мя уплаши, като видѣхъ слѣдъ спаданието и воденици и дюкяни раскъртени и отвлечени, многокъщи испъланени съ вода, грѣди, порти отвлечени на дълго отъ Плѣвень; мостовитѣ почти всичкитѣ разрушени и много дюкени и стоки измокенри и нѣколко души станаха жертва на това наводнение. За да бжде така силна тази барица слѣдъ продължи-

телни дѣждове и да прави такива загуби на Плѣвень не е ррива само барицата, но са криви тия Г-да, които са направили на нея воденици верѣдъ града, които са причина до такива пакости.

На 15 май стана тържество на паметника гдѣто са извърши молебенъ въ честъ коронясването на нашитѣ благодѣтели Царя и Царицата; слѣдъ свѣршването на молебена находящата ся тукъ № 10 Видинска дружина водима отъ музиката марширова прѣлѣстно; но най много ми са хареса ротата на капитанъ Фреймана, не само се хваля за отличната маршировка по и всякога кога съмъ излизалъ въ врѣме на учение неговата рота ми са харесваше било въ обучение съ пушки, било въ гимнастика; за всичко това е причината—енергията на младия Фрейманъ.

Илия Дянкъвъ (Видинлия).

Разградъ, 1883 г. Май 21.

Г-не Редакторе на в. „Славяницъ“!

Вслѣдствие подаденото сухо и безъ доказателственпо заявление отъ страна на 8 гласни—обнародвано въ 88-й брой на вѣстника ви,—на 20-й того Разгр. Окр. Съдъ познаемъ на кое законно основание касира изборитѣ на Разград. Окр. Съвѣтъ по единственната причина, че отъ деветимата не призвани съ призовки, а доброволно явивши ся свидѣтели (отъ които впрочемъ една ся откайваше че е билъ силомъ доведенъ до тукъ посредствомъ жандармъ) четирмата исповѣдаха че обвиняемитѣ, избрани за окр. членове турци, ги убѣждавали и ужъ заплашвали съ думи да гласоподаватъ въ извѣстисе направление. Никакви други мотиви и доказателства за касирване на изборитѣ не е имало, защото по врѣме на произвождане изборитѣ нестана никакво заявление на избирателното бюро, нито нѣкой скандалъ ся случи, нито неправилно и нередовно избранъ нѣкой гласенъ имаше, нѣщо което ся и потвърди отъ официалний за гласнитѣ списъкъ; съставенъ отъ окр. ни управление, нито бѣ прогласенъ за избранъ нѣкой безъ да е получилъ повече отъ половината на всички гласове и нито да е имало нѣкое законно нарушение въ избирателний протоколъ. Искане ся просто касирването на изборитѣ и стана. Обвинителитѣ въ заявлението си нищо положително не оказваха, а и почит. ни окр. съдъ не цѣ за това нѣщо да ги пита, а просто изелуна потерпѣвнитѣ свидѣтели (на които ся давали ужъ бюлетини, а не взели) и касира изборитѣ. Освѣнь това окр. ни съдъ взе ролята на мировий съдия и съгласно чл. 106-й отъ изб. законъ, осѣди избранитѣ обвиняеми членове турци да платятъ и по сто лева глоба. Отъ казаното става явно, че закона отъ всяка страна е нарушенъ, по нѣма какъво да ся каже. . . . . Ехъ нѣка желающитѣ да бждатъ избрани при повторното избирание на окр. ни съвѣтъ ся малко порадаватъ до като въпросната присѣда ся отмѣни отъ Върховний ни съдъ. Отъ тримата съдии членове Г-да Б. Ханджиевъ, В. Икономовъ и К. Кипровски—казватъ, че първий останалъ при особно мнѣние, защото не искалъ да бжде препоръчанъ и подозрѣнъ като умисленъ съдия.—

На 15-й тек. май по врѣме на коронацията на нашия покровителъ Н. Им. Величество Руский Императоръ Александръ III освѣнь другитѣ поздравител-

ни телеграмми чрѣвъ Н. Височество испратиха ся такъвъ и чрѣвъ президента Министра Генерала Соболева отъ страна на училищно черковнитѣ настоятели, учителитѣ, читалището и проч.

П.

РЕЗОЛЮЦИЯ

г. Разградъ 20-й Май 1883 година

Въ името на Негово Височество Александръ I-й
Князь Българский,
№ 730.

Разградското Окръжно Сѣдилище, въ открито сѣдебно засѣдание на двадесетий Майя прѣвъ хилядо осемстотинъ осемдесѣтъ и третята година, въ съставъ на Предсѣдателствующий членъ Боянъ Ханджиевъ, членове: Василий Икономовъ и Константинъ Кипровский при Секретаря Д. Мумджиевъ и присѣствие на прокурора Иванъ Мумджиевъ, слуша доложенното отъ члена В. Икономовъ углавно дѣло № 24 по описѣтъ на съдѣтъ 1883 год. по заявлението на гласнитѣ ж. изъ г. Разградъ: Х. Абдурахманъ Алиевъ, Драсоглу Мехмедъ Юсеиновъ, Арифъ-Бейоглу Етемъ Ибриямъ, Ахмедъ Чаушъ Мехмедовъ, Мехмедъ Османовъ Мутаръ, Х. Салимоглу Аминъ-ага, Таиръ-Ефенди Ахмедовъ и Мехмедъ Х. Ахмедовъ, противъ Х. Етемъ Мехмедовъ, Изетъ Мехмедовъ, Юсеинъ Чаушъ Ахмедовъ, жители изъ г. Разградъ и Х. Ибриямъ Чаушовъ ж. изъ с. Хасанъ-Махле, обвиняеми въ явни, насилственни и заплашителни агитации по изборитѣ за членове на новия съставъ на Разградский Окръженъ Управителенъ Съвѣтъ, съ което заявление молятъ да ся касиратъ изборитѣ на казанний Съвѣтъ и да ся накажатъ виновнитѣ.

Сѣдѣтъ на основание ст. ст. 811 и 815 п. 3. отъ Врѣменнитѣ Сѣдебни Правила и Чл. 89 отъ Избирателний Законъ.

Опредѣли:

I.) Признава че при произвѣждане изборитѣ на I-й Майя 1883 год за новий съставъ на Разградский Окръженъ Съвѣтъ сѣ станжали достаточни нарушения и за това ги счита за неправилни.

II.) Осѣжда обвиняемитѣ: Х. Етемъ Мехмедовъ, Изетъ Ахмедовъ и Юсеинъ Чаушъ Мехмедовъ, жители изъ г. Разградъ и Х. Ибриямъ Чаушъ, ж. изъ с. Хасанъ Махле да заплатятъ всѣки единъ отъ тѣхъ по (100) сто лева глоба за въ полза на хазната.

Тая присѣда съгласно ст. 89 алинея втора, отъ закона за изборитѣ е окончателна и подлѣжи на обжалвание предъ Върховний Касаціонний Съдъ въ срокъ петъ дненъ отъ денътъ на съобщението прѣписъ отъ присѣдата на стърнитѣ.

Присѣдата ще ся прочете въ окончателна форма на 3-ий юний т. год.

На първообразното подписахъ: Предсѣдателствующий Б. Ханджиевъ; Членове В. Икономовъ, К. Г. Кипровский.

Вѣрно съ първообразното:

Предсѣдатель Ив. Нешковъ

Секретарь: Д. С. Мумджиевъ

Отъ казаната Резолюция, както видятъ читателитѣ, нищо точно ся не разбира въ какво ся състоятъ тѣзи явни и заплашителни агитации, които са станали само при произвеждане изборитѣ, а не въ друго врѣме и мѣсто, макаръ и за това да ся неспоменава нищо въ официалнитѣ избирателни документи. Кога излѣзе рѣшението ще ка-

жемъ повече, защото не искаме да говоримъ безъ фактове. Молимъ само Министерството на Правосъдието да обърне внимание върху тая пресжда.

Габрово 20 Май 1883.

Господине редакторе!

Моля, дайте място въ съдебовестъ на уважаемия Ви вѣстникъ, на слѣдующето ми:

По случай священното коронясване на Н. И. Величество Всероссийския Господарь и нашъ покровитель, на 15 т. м. слѣдъ Божествената литургия се отслужи молебень на площада при съборната църква св. Богородица, въ присѣтствието на Г. г. учители, учителки и ученици, гражданитѣ и чиновницитѣ, гдѣто учителя г. Цѣровъ каза едно похвално слово.

Слѣдъ това градския ни кметъ г-нъ Петко А. Гачовъ—по желанието на всички граждани, отправи слѣдующата телеграмма:

МОСКВА

Екатеринский переулокъ

Генералу Соболеву.

Постомъ важному случаю какъ совершившійся въ нинѣшній знаменитѣльнѣйшій день священное коронованіе Его Императорскаго Величества, Императора Всероссийскаго, весь граждане города Габрово, послѣ совершеній молебна во здравіе и спасеніе Его Императорскаго Величества, постановили всепокорнѣйше просить, Ваше Превъсходительство повергнуть предъ стопами Его Императорскаго Величества Императора Всероссийскаго отъ лицахъ всѣхъ гражданъ города Габрово единодушное, глубочайшее и искреннѣйшее привѣтствіе съ счастливымъ и долгоденственнымъ царствованіемъ во славу и честь всей великой Россіи въ восстановление правъ възрожденной Болгаріи и въ продлинни милостиваго покровительства всему Болгарскому Народу.

Городской Кметъ: Гачовъ.

Вечерята града бѣше освѣтенъ, нѣ така, както и другий нѣтъ! . . . . .

Басмаджиевъ.

Лѣсичарка (Габров. околия), 20 Май 1883 г.

Господине Редакторе на в. „Славянинъ!“

Прѣди нѣколко дена учителтъ ни Ив. П. Стефановъ ни прочете 24 брой на Български Гласъ, дѣто има помѣстена една дописка отъ нѣкого си Пецова изъ Габрово, съ която той (Пецовъ) се обръща по най нелицъ-нападателенъ начинъ къмъ г. Цѣрова, живущъ по настоящемъ въ Габрово, а бившии нашъ учителъ.

Ний нѣмаме що да кажемъ върху писаното въ Български Гласъ, ако то не докачаше честността на единъ добъръ и свѣстенъ учителъ; ако помнатия Пецовъ не си служаше съ едно отъ най осждителнитѣ отъ всѣки здравъ, просвѣтенъ и чистъ разумъ средства: да изнася и пригласява, безъ всѣко по обширно разсѣждане, прѣдъ свѣта, че ужъ г-нъ Цѣровъ билъ испжденъ отъ селото ни и то по причина на безправственность. Каква сила, тежка и грозна дума! Какъ? Нима на Цѣрова, когото ний толкозъ обичаме и отъ сърдце и душа (за свойственната, разбира се, нему любезность и доброта) се хвърля такава ниска клѣвета?—Никога не бихме повѣрвали, че въ България съществу-

ватъ подобни личности, които, за удовлетворение на своя егоизмъ, за погасяване на своя капризъ, ще ся докоснатъ, да си услужатъ съ най нежакитѣ хули, нападения и клѣвети, ако, разбира се, не бѣхме чели Български Гласъ; никога не бихме си помислили, нито пъкъ прѣдположили, че човѣкъ който незнае нѣщо, не е изучилъ, не е разбралъ нѣкои работи поне приблизително, ще ся рѣши така нагло да пише въ вѣстницитѣ, за тѣхъ, ако, разбира се, случая ни не представяше тогози Пецова. Ето наистина човѣкъ за похвала! Ето човѣкъ комуто трѣбва да се испѣй едно аферимъ! . . . . .

И ний мислѣхме, че вѣстницитѣ съобщаватъ истини, когато, нѣкои отъ тѣхъ служели сборище за удовлетворение на лични ненависти, амбиции и всѣкакъвъ родъ низости, срамни за достоинството на човѣка.

За това, ний долоподписанитѣ, за да възстановимъ истината, да извадимъ на лице правдата, явяваме, че никогажъ г-нъ Цѣровъ не е билъ прѣденъ отъ селото ни, както това за угодата си, види се, иска да прѣдстави дописника на Бълг. Гласъ Пецовъ, нито пъкъ се съществуваха причини за испжданіе, а по причина на болѣсть, която бѣше го постигнала, самъ Цѣровъ напустилъ. Не малко ний продължаваме да му се молимъ, но той като имаше прѣдъ видъ поправеніето на здравіето си, макаръ че много съжаляваше за този нещастенъ случай, не можеше да испълни желанието ни.

Ето истината Пецовъ, същността на дѣлото!

Слѣдъ ний не можемъ да се начудимъ: ний не е доерамѣло Пецова, какъ той не се е посвѣнилъ, понѣ отъ съвѣстѣта си, да проповѣдва, и то чрѣзъ печата, че сме испждали Цѣрова, когато нѣговото присѣтствие по мѣжду ни, въ продължение на 1 1/2 година, бѣше за насъ особенно щастие, голѣмо и не изразимо съ думи благодарение!

Свѣщеникъ: С. Ивановъ, Ив. Недковъ, Н. Балниковъ, Ив. П. Стефановъ (учитель).

Т. Т. В. В. Императора и Императрицата щели да са бавятъ въ Москва до 29 май и отъ тамъ царътъ щялъ да отиде въ Петеркофъ.

На 19 того починалъ въ Варшава главния Губернаторъ Албединскій.

„Българ. Гласъ“ вижда се да е съчуввалъ, че отъ Министерството на Просвѣщеніето биле испроводени заповѣди до Учителитѣ да испроводятъ поздравителнитѣ си телеграмми чрезъ Генерала Соболева. Подобни заповѣди да е имало ний не можемъ да вѣрваме, защото това никакъ не спада въ длъжността която има Министерството на Просвѣщеніето.

Въ 29 брой на „Българ. Гласъ“ въ една дописка изъ Петербургъ отъ 3 май прочитаме слѣдующата опашата лажка:

Когато Депутацията отишла при Министра Гирса, дошелъ тамъ Генералъ Соболевъ. Митрополитъ Симеонъ казалъ на Н. П. Гирса, че Соболевъ е главатаря на Либералитѣ въ Княжеството. (бонг лафъ р.) Генералъ Соболевъ протестираше противъ това обвинение, нѣ Митрополитъ Симеонъ го поинталъ, непо-

лучава ли той телеграмми и адреси отъ Либералитѣ, въ които се казва че очакватъ отъ него възстановленіето на Търновската Конституция? — (Ами Дядо Симеонъ не ще ли Конституция? р.). Генералъ Соболевъ билъ принуденъ да съзнае, че получавалъ такива адреси и телеграмми, нѣ прибавилъ: Азъ неотидохъ въ България да възстановявамъ Конституция, нито имамъ такава мисалъ; азъ обаче немога да възбрана на никого да ми телеграфирова каквото обича. Ако Соболевъ не е смѣялъ да зацѣпцава Търновската Конституция, нѣ се откажалъ скоро скоро отъ нея, като Петръ отъ Христа, това е най очевидния знакъ че въ правителственитѣ Русски кръгове знаятъ добръ какво цѣвте е тая Конституция и на кадѣ тя води Княжеството, и че не цагъ нито да чуватъ за нея! (Б. Р. отъ краткия тоя изводъ, сѣкии може да си състави лоняте отъ какви кореспонденти са пжани чорбаджиискія органъ. Цѣлѣта на Консерваторитѣ не е друга, освѣнтъ да черпятъ името на Генерала Соболева въ което на да ли ще успѣятъ.)

Видѣхме адреса когото поднесла депутацията отъ Софийското Градско Общину. Управление на Негово Императорско Величество Русския Царъ; въ тоя адресъ за велика жалостъ, нигдѣ не се споменува нито дума за възобновленіето на суспендираната въ насъ Конституция, за която почти въ сичкитѣ телеграмми испратени изъ България до Императора се споменуваше за нейното възстановленіе. Колко повече трѣбоваше да съдържава тоя шумния Софийски адресъ, който се занесе даже лично отъ самитѣ главатаря на Либералитѣ. Не само ний, нѣ цѣлото Княжество очакваше единъ голѣмъ резултатъ отъ тоя адресъ, за когото са даже говореше че той ималъ за цѣлъ да моли за възобновленіето на Конституцията. Надѣждитѣ останаха осуетени!

Отъ нѣколко дни на самъ се намира въ града ни Г. Т. Икономовъ, който е дошелъ да си отпечата книгата „Писма за Сърбия“. — Нѣкои Г-да желаятъ да узнаятъ съ кого са събиралъ Г. Т. Икономовъ!

На 11 того Г-нъ Кр. Мирекій изъ Варна, когото стигналъ съ фамилията си близо до Котелъ около 5 Киломера билъ нападнатъ отъ единъ разбойникъ, който билъ облеченъ въ Турски дрехи, като се преструвалъ и давалъ сигнали, че има другари въ близката гора, съ оръжие въ рѣка напада отгорѣ му и му зема около 90 наполеона пари и други цѣнни нѣща. Злощастнето обикновенно сполѣтъ най добритѣ и честни хора. Ний съчувствуваме на Г. Мирекіи въ злощастнето, което го сполетило.

Видѣхме новия Български параходъ „Александръ“, който тия дни престигна въ градъ ни. Той по направата си неизглежда да е изработенъ само за 200 хиляди лева, както иска да увѣрива хората „Бъл. Гласъ“; такъвъ единъ параходъ не са дава нито за 500 хиляди лева. Тайнитѣ редактори не трѣбоваше да криятъ неговата истинска стойность, която е тѣмъ твърдѣ добръ известна.